

EVIS VYSHKA

QIRIRI I JASEMINIT

roman

BOTIMET TOENA

Tiranë

Botuese: Irena Toçi

Kryeredaktore: Edona Marku Huçi

Redaktore letrare: Besa Vila

Korrektore letrare: Sonila Kryeziu

Përkujdesja grafike dhe kopertina: Elsa Hajderaj

ISBN 9789928817112

© Autorja

Të gjitha të drejtat janë të rezervuara. Nuk lejohet shumëfishimi me asnjë lloj mjeti apo forme, as me fotokopje, pa lejen me shkrim të mbajtësit të copyright-it.

BOTIMET TOENA

Rr. "M. Gjollësja", K. Postare 1420, Tiranë

Tel.: + 355 4 22 40 116

Email: botimet.toena@gmail.com

toena.porosionline@gmail.com

<https://toena.al>

Ka njerëz që e jetojnë gjithë jetën e tyre në të shkuarën e pakryer. Ka të tjerë që njohin dashuri të mëdha, të cilat i mbartin me vete përgjithnjë.

Autorja

Kapitulli 1

Nga shtëpiza e vogël, që kishte mbirë si kërpudhë në rërën e shkrifët të plazhit, doli një grua. E para që e përshëndeti atë agim dite të porsalindur, ishte puhia e lehtë e erës, që rendi të mpleksej me flokët e saj të gjatë dhe me këmishën e hollë që kishte veshur. Gruaja e re mbuloi shpatullat e hajthme me një shall dhe drejtoi trupin. Valët e detit, që përplaseshin lehtëzi në breg, i sillnin në vesh një melodi të ëmbël nanuritëse. Ajo hodhi vështrimin tutje në horizont, atje ku lufta e përditshme mes rrezeve të para të diellit dhe errësirës drithëruese të natës sapo kishte nisur. Nga mpleksja e krahëve të tyre të gjatë, qielli dhe deti, si një trup i vetëm, ishin mbështjellë me një ngjyrë të trëndafiltë që të magjepste.

Gruaja iu afrua ngadalë bregut, duke lënë në rërën ende të ftohtë gjurmët e shputave të saj të zhveshura. Shtrengoi rreth vetes shallin shumëngjyrësh dhe mbuloi qafën e hollë. Sytë e saj u fiksuan diku larg në horizontin e pafund, si të donin të përthithnin të gjitha ngjyrat e atij mëngjesi. “Cili prej piktorëve të mëdhenj të së shkuarës kish zbritur nga parajsja atë agim vallë?”, tha me vete ajo. “Cili prej tyre ishte duke kaluar butësisht penelin tashmë jo në një kanavacë të bardhë apo në mure pallatesh të larta, por në vetë hapësirën qiellore?”

Ajo qëndroi një copë herë buzë detit pa lëvizur, ndërsa një buzëqeshje e lehtë i endej në fytyrën e ëmbël. Një

ndjenjë paqeje dukej ta kishte pushtuar të tërën. Për një çast mbylli sytë dhe mori frymë thellë, si të donte të burgoste në kraharor aromën e butë të jodit që i mbushte flegrat e hundës. “Ah, sikur të qëndronim gjithnjë këtu... gjithnjë kështu... - pëshpëriti ajo teksa ktheu vështrimin drejt shtëpizës së përgjumur, - nuk dua asgjë tjetër në jetë...”

Pas njëfarë kohe lufta mes dritës e errësirës mori fund. Ndriçimi i fortë i diellit zboi tutje nuancat e zbehura të errësirës, duke i lënë të vdisnin pa mëshirë yjet e largët. Qielli dhe deti u ngjyen në të kaltër. Dita premtonte të ishte e ngrohtë e me diell, edhe pse vjeshta kishte disa javë që kishte trokitur butësisht nëpër botë.

Një pulëbardhë e zhdërvjellët fluturoi tutje përmbi det duke lëvizur kokën sa majtas-djathtas. Diç po kërkonte, ndoshta një shok a shoqe që ta shoqëronte këtë mëngjes. Pasi u soll përçark disa herë, ajo u largua. Në fund të fundit, askujt nuk i pëlqen vetmia, apo jo?

Gruaja shkëputi sytë nga deti i paanë dhe iu drejtua shtëpizës. Hapi derën me kujdes dhe hyri brenda në majë të gishtave. Pa bërë zhurmë, u shtri nën mbulesa dhe përqafoi burrin që flinte ende.

- HmMMM, paske dalë përsëri përjashta, zemra ime? Qenke bërë akull, - mërmëriti ai përgjumshëm, duke e shtrënguar fort në kraharorin e tij. - Eja të të ngroh unë.

Nën çarçafët e bardhë, trupat e tyre u mpleksën me njëri-tjetrin si të mos ishin ndarë asnjë çast.

Ata u ngritën nga shtrati pas disa orësh dhe rendën drejt kaltërsisë së detit. Uji i ftohtë nuk ua ndali dëshirën për t’u zhytur apo për të bërë gara mes dallgëve çamarroke. Zërat e tyre të qeshur mbushën plazhin e vogël rrëzë kodrinës, ku ata ishin banorët e vetëm.

E kishin zbuluar rastësisht, gati një vit më parë, këtë rrip të vogël rëre të veçuar nga plazhet e vogla të zonës, kur po kërkonin një vend të qetë për të pushuar, një vend të fshehur nga sytë e të tjerëve. Teksa po hulumtonin një shteg të ngushtë, që mund t'i zbriste drejt copëzës blu të plazhit, të cilin e kishin pikasur prej së larti nga rruga kryesore, ishin përshëndetur me një bari që kullose dhentë aty pranë. Plakut të vjetër i kishte pëlqyer ky çift i bukur që zbriste me kujdes terrenin e thyer duke u mbështetur te njëri-tjetri. Nuk mund të thoshte dot se cili po e ndihmonte tjetrin më shumë, gruaja me flokë të dredhur apo burri i gjatë me kapelë kashte në kokë. Pasi mori vesh se çfarë po kërkonin ata, ai buzëqeshi dhe u bëri shenjë ta ndiqnin. Me hapin e lehtë të dikujt që kishte kaluar tërë jetën nëpër terrenin e thepisur malor, ai bëri përpara mes shkurreve gjithë gjemba, si të mos donte t'ia dinte fare për ekzistencën e tyre. E drejtoi çiftin e ri drejt një shtegu tjetër, më pak të dukshëm për sytë e vizitorëve të rastit. Pas ndoshta njëzet minutave zbritjeje nëpër shtegun gjithë gurishte, ata mbërritën buzë ujërave të kaltra të detit. Për habinë e çiftit, një copë e vogël plazhi me rërë të imët u shfaq përpara tyre. E shtrënguar mes dy kodrave të gjelbra, që dukej sikur mbaheshin përmbi tokë nga gurë të mëdhenj e të thepisur që hynin deri thellë në det, kjo copë e vogël parajse e fshehur dukej se i përkiste një kohe tjetër. E vetmja gjë që e lidhte me ditët e sotme ishte një shtëpizë e vogël që ndodhej në njërën anë të plazhit. E mbështetur drejt e në kodër, ajo vështirë se dukej edhe nga deti. “Këtë e kam ndërtuar vetë para shumë vitesh”, u tregoi plaku i mallëngjyer duke nderur krahun drejt shtëpisë. “Ja bëra dhuratë djalit tim. Shpresoja që ai të kalonte këtu pushimet me familjen e tij, kështu do të kisha mundësi edhe unë ta shihja më shpesh atë dhe nipat

e mi”. Ai psherëtiu. “Por, që kur është larguar në kurbet, im bir në fillim vinte shumë rrallë e tani pothuajse fare. Edhe kur vjen për të kaluar pak ditë me ne, nuk gjen kohë për të zbritur këtu. Kështu që... mund të vini kur të doni. Unë dhe gruaja banojmë në një shtëpi dykatëshe të ngjyer në të gjelbër, ja atje lart mbi shteg. Sa herë të dëshironi, mund të ngjiteni te ne për një kafe, se, helbete, ne të vjetërve çoku na pëlqen muhabeti.” Ai buzëqeshi nën mustaqet e trasha. Çifti i ri e falënderoi për ftesën dhe për zemërgjerësinë që po tregonte. Që prej asaj dite, sa herë vinin në plazh, ata nuk harronin të ndalonin në shtëpinë e plakut për një kafe apo për të provuar rakinë me të cilën ai krenohej. Sipas zakonisht, zonja flokëbardhë e shtëpisë nuk i linte të largoheshin pa marrë me vete edhe ndonjë gatim prej duarve të saj.

Ky vend i mrekullueshëm buzë plazhit ishte bërë strehëza e tyre e sigurt, aty ku mund të linin pas vetes gjithçka e gjithkënd, aty ku e vetmja gjë që kishte rëndësi ishte dashuria e tyre. Shtëpiza e vogël, me dhomën e gjumit të ndërtuar me dy faqe muri të skalitura në kodër dhe me dy të tjera tërësisht prej xhami, u kishte falur plot momente të ëmbla. Prej krevatit të ngrohtë, mbështetur te njëri-tjetri, ata mund të shihnin se si përflakeshin kodrat nga rrezet e diellit, teksa ky i fundit perëndonte mbi det, të numëronin yjet që ndizeshin përmbi kokat e tyre apo të prisnin me shpresë ditën e re që agonte. Sa herë e kishin kaluar tërë natën zgjuar, me sytë e drejtuar drejt qiellit të pikëzuar? Sa herë ishin zgjuar nën ritmin melodioz të dallgëve të detit? Vetëm ata të dy. Ata të dy, qielli dhe deti.

Sot ata po mundoheshin t’u gëzoheshin ditëve të fundit të ngrohta që po u dhuronte vjeshta. Pasi dolën nga uji të freskuar, u ulën në rërë dhe u mbështollën të dy me një

peshqir të madh. Teksa mbështeti kokën e lagur mbi supin e burrit, gruaja e re tha ëmbëlsisht:

- Jam e lumtur, tepër e lumtur. Sa do të doja që kjo ditë të mos mbaronte... që dielli të mos shuhej tutje në horizont sonte... të rrinim përgjithmonë këtu... në plazhin tonë të vogël... unë dhe ti...

Ajo ngriti kokën duke i drejtuar sytë e bukur ngjyrë lajthie te burri pranë saj. Të dy u përhumbën në vështrimin plot ndjenjë të tjetrit. Atë çast, për ta koha ishte ndalur në vend. Shekuj të tërë mund të ishin rrokullisur tutje nëpër botë, por ata të dy, të zhytur në pafundësinë e atij momenti magjik, nuk do ta kishin kuptuar aspak.

- Të dua, Andi, të dua më shumë se veten, më shumë se jetën, - theu pas pak heshtjen ajo.

- Rrezja ime e diellit, - iu përgjigj ai dhe e puthi ëmbël.
- Nëse do, le të qëndrojmë këtu edhe sonte, asgjë nuk na pengon. Si thua?

Gruaja e re u drodh lehtas dhe instinktivisht tërhoqi paksa trupin nga ai i burrit.

- Nuk e di, - tha ajo me ngurrim, - nuk është ende momenti. Më mirë të kthehemi, për t'i dalë përpara çdo të papriture...

- Mos e vrit mendjen, çdo gjë do të shkojë mirë.

- Nuk e di... kam frikë, shpirt... kam shumë frikë.

Ajo uli kokën ngadalë. Mendimet iu ngatërruan me mijëra grimca rëre që i kishin mbushur këmbët ende të lagura. Duke e ditur mirë se çfarë e mundonte atë, Andi zgjati dorën, e kapi nga mjekra me butësi dhe ia drejtoi fytyrën nga vetja:

- Mos ki frikë për asgjë. Do të përballemi së bashku me gjithçka, nuk do të të lë asnjë çast vetëm, dakord? Çdo gjë do të shkojë mirë, të premtoj. Më duhet vetëm edhe pak kohë,

edhe pak javë sa të mbarojë ky proces gjyqësor dhe pastaj mund të fokusohemi te jeta jonë.

Ai e mbështolli gruan me krahët e tij. U deshën pak çaste që siguria e tij e plotë të gjente udhën drejt zemrës së saj të drithëruar. Më në fund, ajo buzëqeshi dhe pohoi me kokë.

- Çdo gjë do të shkojë mirë.

- Shumë shpejt, shumë shpejt, jeta ime.

Puthja e tij e ngrohtë ia largoi asaj hijet e fundit të frikës që i mbante në zemër. “Kam të drejtë të jem e lumtur, - mendoj ajo me vete, - e lumtur më në fund.”

Ata qëndruan një copë herë me vështrimin drejt detit të kaltër, të përhumbar në nanurisjen e valëve të tij. Më pas u ngritën të visheshin e të përgatisnin mëngjesin. Ndërsa merrej me kafënë, Andi nuk e ndante shikimin prej gruas së bukur. Ajo i kishte mbledhur flokët e gjatë lart, duke zbuluar qafën e saj të hollë. Fustani i shkurtër veror ia nxirrte në pah këmbët e nxira. Ajo hynte e dilte nga shtëpiza duke kënduar një këngë nën zë. Andit i pëlqenin përkuqdesjet e saj të vogla që çdo gjë të dukej bukur. Në pjatëzat e vogla, të vendosura në pecetën e shtruar mbi rërë, kishte reçel e mjaltë, djathë e feta buke, ndërsa gotat plastike u mbushën me kafe dhe lëng frutash. Ata hëngrën ngadalë, teksa shijonin pamjen e mrekullueshme që u shtrihej përpara syve. Lart në qiell, dielli i butë vjeshtak ua mbështillte trupat me ngrohtësi.

Mbaruan mëngjesin dhe, pasi ecën një copë herë buzë plazhit, ata u ngjitën në kodrën përballë shtëpisë nëpërmjet një shtegu të ngushtë dhish. Kur mbërritën në majë, u ulën mbi shtrojën që kishin marrë me vete. E bënë shpesh këtë ngjitje të vogël, herë gjatë ditës e herë pak përpara perëndimit të diellit. U pëlqente pamja e magjishme që u shpalosej përpara syve, ajo e detit që rrudhosej nga dallgët ose nga

ndonjë varkë e shpejtë që u kalonte përpara pa e ditur se çfarë mrekullie po humbiste. Ata qëndruan aty për një copë herë të gjatë, si për t'i dhënë lamtumirën këtij vendi aq të dashur edhe për këtë vit.

Diku në qiell një vagon i vogël resh të purpurta bënte përpara pa e vrarë mendjen se ku po e çonte era. Duke nxituar si të ishte vonë për diku, ai dukej sikur po i buzëqeshte çdo gjëje përreth, teksa përshëndeste sa majtas-djathtas gjithë gaz: “Mirupafshim, po ju lë, miqtë e mi! Kush është gati për t’u nisur, le të vijë tani. Nxitoni! Nxitoni! Ju të tjerët... mirëmbetshi!” A thua ta dinte vallë vagoni i vogël i reve se nuk do të kthehej më kurrë aty?

Pasdite vonë, kur fasha e artë e rrezeve të diellit u lëshua përmbi det, duke pasqyruar aty dritën e saj të portokalltë, ata u ndanë nga copëza e tyre e parajsës. Në heshtje i dhanë lamtumirën gjigantit blu që shtrihej atje tutje dhe morën shtegun e ngushtë që do t’i nxirrte në rrugën e shtruar, ku Andi kishte parkuar makinën e tij një natë më parë. Me shpejtësi iu drejtuan kryeqytetit të madh, aty ku i priste pjesa tjetër e jetës së tyre.

Kapitulli 2

Disa ditë më pas, Andi u kthye vonë në shtëpi. Mbushi një gotë verë dhe doli në ballkon. U rehatua në karrigen prej kashte, që ndodhej aty, dhe hodhi vështrimin përballë. Atë mbrëmje hëna kishte mbuluar një pjesë të fytyrës së saj me velin e hollë të reve. Si një nuse e turpshme, ajo vështronte botën përmes tylit të bardhë, si të ishte hera e parë që e bënte këtë gjë.

Andi vuri kokën në mbështetësen e karriges dhe fërkoj ngadalë ballin. Ndjenja e lodhjes e pushtoi të tërin. Në mendje sillte e risillte dosjen me të cilën kishte punuar gjatë gjithë ditës. Ishte një çështje gjyqësore e ndërlikuar, që kishte bërë bujë edhe nëpër mediet e vendit. Ai kishte marrë përsipër mbrojtjen e një adoleshenti pesëmbëdhjetëvjeçar, i cili, pasi ishte dhunuar në mënyrë të vazhdueshme nga njerku i tij, kishte tentuar ta vriste këtë të fundit me thikën e kuzhinës. I egërsuar nga goditjet e forta që sapo kishte marrë në kokë e në trup, të gjithë dhembjen dhe mllëfin e mbledhur në shpirt për vite me radhë, i mituri e kishte derdhur atë çast fatal mbi tehun e mprehtë të thikës. Dora e tij e njomë kishte goditur fort disa herë trupin e dhunuesit të tij. Për fat të mirë, thika nuk kishte prekur asnjë organ jetësor dhe njerku ndodhej në spital jashtë rrezikut për jetën. Sapo kishte dëgjuar për rastin, Andi kishte kërkuar ta merrte vetë përsipër mbrojtjen

e djaloshit të ri. Zyra avokatore, për të cilën punonte, ishte një nga më të mirat në vend dhe ai nuk e kishte pasur të vështirë të kontaktonte me nënën e tij.

Gjatë punës Andi kishte hasur në raste të vështira, në çështje gjyqësore që kishin zgjatur me muaj e disa herë edhe me vite. I ishte dashur të kalonte net të tëra pa gjumë për të përgatitur dosje, deponime apo lista pyetjesh për dëshmitarë. Punonte pa lodhje dhe pa u ankuar, sepse i pëlqente puna që bënte. Donte të mbronte njerëz të pafajshëm, t'u jepte atyre një shans për drejtësi, një shans për një fillim të ri, për një jetë të re. Kjo sepse ata e meritonin; çdo njeri e meriton një shans të dytë në jetë.

Por këtë herë ishte ndryshe. Këtë herë atij i duhej të mbronte një adoleshent, një djalë të ri, jeta e të cilit nuk kishte nisur ende. Ai duhej ta fitonte këtë çështje, duhej ta fitonte me çdo kusht!

Deri tani, gjatë punës parapërgatitore për gjyqin, Andi kishte mbledhur të gjitha provat për dhunën e ushtruar ndaj të miturit që prej moshës dhjetëvjeçare. Këtu nuk bëhej fjalë për tentativë vrasjeje nga ana e të miturit, por për vetëmbrojtje. Sot e kishte kaluar paraditen duke përgatitur djaloshin për deponimin e tij në gjyq.

- Trego gjithë të vërtetën, pa fshehur asgjë. Ti u përgjigje vetëm për vetëmbrojtje. Nëse nuk do ta kishe bërë, ajo mund të kishte qenë dita e fundit e jetës tënde, - e këshilloi ai djalin duke e parë në sy. - Kur të deponosh, mundohu të mos flasësh me zemërim. Gjykatësit nuk e dinë ku e ka burimin vuajtja jote, angështimi yt, inati yt, zemërimi yt... je ti që duhet t'ua tregosh atyre... duhet t'u tregosh gjithçka... që prej fillimit e deri tani. Tregoji ashtu siç m'i ke treguar mua, me fjalë të thjeshta e të qarta. Është e rëndësishme që ata të kuptojnë atë

që ke kaluar përmbi kurriz për vite me radhë. Ajo që të ka ndodhur ty, nuk duhet t'i ndodhë askujt. Asnjë i mitur nuk duhet të përjetojë dhunën dhe vuajtjen që ke përjetuar ti, më kupton?

Djaloshi, me sytë e mbushur me lot e shpresë, kishte pohuar me kokë. Me fjalët që i thoshte, Andi i jepte siguri në këto momente të vështira. I kishte premtuar avokatit se do ta gjente forcën të rrëfente të gjithë historinë e tij.

- Unë do të jem aty me ty çdo moment. Kur të jesh duke folur, përqendrohu në fytyrën time e në pyetjet e mia dhe gjithçka do të shkojë mirë. Ne do të fitojmë, ta premtoj këtë.

Andi shfryu ngadalë. E kuptonte fare mirë gjendjen ku ndodhej i mituri, dhembjen e akumuluar ndër vite, angështimin që ndiente në zemër, frikën për të ardhmen e tij. Që në fëmijërinë e hershme, ai kishte përjetuar vetëm ditë të errëta plot vuajtje. “Kur do të ndalë abuzimi me të miturit në këtë vend?”, mendoi. “Kur?” Ai mbushi edhe një gotë tjetër vere dhe nisi ta pinte ngadalë.

Përpara syve të tij, muzgu nisi të binte butësisht. Pa ua vënë shumë veshin reve zemërake, që kishin errësuar qiellin, nëpër pallatet e larta përreth, drita të shumta nisën të ndizeshin njëra pas tjetrës, si xixëllonja të vogla që dilnin shëtitje nëpër qytetin e madh. Nga apartamenti i tij në katin e tetë, Andi dëgjonte zhurmat e makinave që ktheheshin në shtëpi për gjumin e darkës. Buritë e tyre të lodhura i mbërrinin në vesh mbyturazi, si të vinin nga një botë tjetër.

Teksa rrotullonte ngadalë gotën e verës, që mbante përpara vetes, tashmë atij iu fashitën në mendje copëza të shkëputura kujtimesh të së shkuarës: udhëtime të pafundme me miq, dreka e darka të shijuara së bashku, festa deri në orët e para të mëngjesit, zjarre në pyll e kërcime të dehurish

përreth tij, grindje të vogla e të qeshura pa fund... Të gjitha këto po i riktheheshin gjithnjë e më shumë në mendje ditët e fundit. I vinte keq që këto kujtime të bukura do të mbeteshin pas në të shkuarën, fshehur pas një dore që, kur të mbyllej, nuk kishte për t'u rihapur më kurrë. Andi e kuptonte që një nga momentet më të rëndësishme të jetës së tij po afrohej dhe ai duhet të ndërmernte hapin e duhur. E vërteta duhej të dilte në shesh më në fund.

Përse gënjejmë vallë? Në shumicën e rasteve gënjejmë për të dalë nga situata. Të tensionuar, ne themi të parën gjë që na vjen në mendje. Kjo gënjeshtër e bardhë mjafton për të na dhënë pak kohë dhe na ndihmon për të mos humbur fytyrën qoftë përballë njerëzve që kanë rëndësi për ne, qoftë përpara të huajve. Gënjejmë, gjithashtu, edhe për të arritur një objektiv të caktuar. Në këtë rast, për të qenë perfektë, gënjeshtër jonë kërkon më shumë kohë e përgatitje, kërkon fjalë e fraza të mirartikuluara dhe gjeste të paramenduara. Sa më të përgatitur të jemi, aq më mirë e hedhim rrjetën e gënjeshtres që kemi thurur. Por brenda vetes Andi e dinte fare mirë se, në fakt, gënjejmë sepse jemi frikacakë. Kemi frikë të përballojmë situatën ku kemi ngecur. Kemi frikë nga e vërteta dhe nga pasojat që na sjell ajo. Mundohemi, me sa kemi mundësi, të shtyjmë momentin fatal të përballjes me realitetin, por ama nuk mund ta bëjmë këtë në përjetësi. Tiktaku i orës nis të rrahë rëndueshëm në sinkron të plotë me rrahjet e zemrës sonë.

Andi e dinte fare mirë se shumë shpejt do të humbte një mik të vjetër dhe kjo i shkaktonte dhembje në zemër. Gënjeshtër e tij nuk ishte as e bardhë e as e paramenduar - prej kohësh ajo pluskonte në hapësirën mes të dyjave. E megjithëkëtë, ai nuk mund të priste më. Thellë brenda vetes

ndiente se ishte dashuruar si kurrë më parë në jetën e tij dhe vetëm kjo kishte rëndësi tani.

Ai hyri brenda vetëm kur freskia e natës e mbështolli të tërin. Kishte qenë një ditë e gjatë dhe e lodhshme, duhej të pushonte e të bëhej gati për të nesërmen. Pasi i shkroi asaj edhe mesazhin e fundit të mbrëmjes, bëri një dush dhe ra në shtrat si i vdekur.

Përtej dritares era nisi të frynte furishëm. Dukej sikur më në fund ajo ishte zgjuar nga gjumi dhe tani kishte nisur të luante me retë zemërake. Cila do ta shtynte tjetrën tutje këtë natë?

Kapitulli 3

Vetëm pak orë më vonë, Andit i doli gjumi nga zilja e beftë e celularit. Zgjati dorën drejt komodinës së vogël, mori telefonin në dorë dhe ktheu ekranin drejt vetes. Ishte Toni. Andi u përgjigj me zë të përgjumur:

- Toni...

Zëri i alarmuar në anën tjetër nuk e la të vazhdonte më tej. Toni diç po i thoshte gjithë nxitim. Si nëpër tym Andi dëgjoi disa herë fjalën “e vrava”.

- Toni, çfarë po thua? Nuk po të kuptoj! - i thirri ai shokut duke u ngritur vrulltazi mbi shtrat.

Tjetri mori frymë thellë dhe tha me zë të rëndë:

- E vrava, Andi, vrava Klean! Eja sa më shpejt në shtëpinë time, kam nevojë për ty!

Telefonata u ndërpre sakaq, ndërsa Andi mbeti si i ngrirë me celularin ende në dorë. Nuk i hiqte dot sytë nga ekrani i fikur i tij. A e dëgjoi mirë? Klea... e vvarë... Nuk ka mundësi të jetë kështu, nuk ka mundësi! Një lëmsh i madh iu mblodh në gjoks. Zemra, nga rrahjet e shpejta, dukej sikur po i dilte nga kraharori. Përpara syve i doli fytyra e saj e buzëqeshur... Klea...

U ngrit nga shtrati, u vesh dhe doli nga shtëpia. Makinës i dha me shpejtësi nëpër natën e errët që kish shtrirë krahët kudo. Mendja e tij e çoroditur nuk arrinte të dallonte asgjë përreth tij, vetëm ndiqte rrugën më të shkurtër për te shtëpia e shokut që kujtesa i diktonte në ato çaste. Ndjenja e ankthit, që e kishte pushtuar qëkur kishte marrë telefonatën, ia mbante zemrën të shtrënguar si në darë. Shumë shpejt arriti te

kangjellat e vilës së Tonit. Zbriti nga makina dhe nxitueshëm i ra citofonit disa herë rresht me dorën që i dridhej. As vetë nuk po e kuptonte sesi po mbahej në këmbë. Tjetri ia hapi derën dhe e la të hynte brenda.

Andi hyri në sallonin e madh të shtëpisë dhe thirri shokun.

- Jam këtu lart, - u dëgjua zëri i Tonit.

Duke dihatur, Andi vrapoi drejt shkallëve për në katin e dytë të vilës. Hapat i mbajti vetëm kur arriti te dera e dhomës së gjumit, e vetmja me dritën ndezur. Mezi po arrinte të mbushej me frymë. Dera ishte e hapur, ndërsa Toni po qëndronte në këmbë pranë dritares. Mbante veshur robdëshambërin e tij të kuqërremtë, që mezi arrinte t'ia fshihte barkun e kërcyer; flokët e zinj, ende të lagur, i ishin ngritur mbi ballin e lartë. Në krevatin e madh, ku rrëmuja e mbulesave dhe çarçafëve të mëndafshhtë rrëfente grindjen e fundit të çiftit, qëndronte e pajetë Klea. Një heshtje e rëndë kishte pushtuar gjithë dhomën.

- Toni, çfarë ke bërë kështu?! - thirri Andi duke iu afruar me nxitim shtratit të madh.

Nuk po u besonte dot syve. E kapi gruan nga shpatullat dhe e shkundi fort.

- Klea, Klea, më dëgjon? Klea, të lutem, më fol... Klea! Klea!

Asnjë përgjigje.

Andi e uli me kujdes gruan në çarçafin e butë, si të donte të mos e lëndonte. Këmisha e natës ngjyrëqumështi i ishte përskuqur nga gjaku. Plaga e plumbit, si një lule e vogël e kuqe që kishte çelur në zemrën e Kleas, po hapte tashmë petalet në të gjithë kraharorin e saj. Fytyra e bukur u var mbi çarçafin e ndotur, sytë e saj ngjyrëljajthi ishin ende të hapur. Ata dukej sikur e përshkonin Andin tejpertej, duke i ngjallur drithërima thellë në shpirt. Ai i preku dorën. Trupi i saj ishte akoma i ngrohtë.

- E more ambulancën në telefon, Toni? Ndoshta mund ta shpëtojmë, nëse vijnë shpejt. Apo do të shkojmë së bashku me makinën time në urgjencë? Eja të nisemi pa humbur kohë! - tha ai me rrëmbim.

- Është e kotë, ajo ka vdekur, - iu përgjigj Toni qetësisht, - ia kontrollova vetë pulsën përpara se të vije ti.

Andi drejtoi trupin dhe për herë të parë në atë mbrëmje fatale e pa shokun drejt e në sy. “Si është kaq i qetë vallë?”, mendoi dhe u rrëqeth.

- Toni, më thuaj, çfarë ndodhi ekzaktësisht?

Ai mezi po arrinte të përmbante veten. Grushtet i kish shtrënguar fort në krahët e varur. Tjetri kaloi ngadalë njëren dorë përmbi flokët e njoma. Përveshi pak buzët dhe iu përgjigj.

- U grindëm... u grindëm sepse bushtra kishte një të dashur. E imagjinon dot?! Një të dashur!

Andi ngriu në vend.

- Ta tha ajo këtë?

- Jo, e kapa duke lexuar një mesazh në celular. Nuk e kishte mendjen fare. Unë u ktheva vonë sonte. Pasi bëra një dush, dola nga banja dhe vura re se Klea qëndronte gjysmë e shtrirë në krevat me telefon në dorë. Po i buzëqeshte ekranin si budallaqe. Kjo m’u duk e çuditshme. Ia tërhoqa telefonin nga dora dhe pushë mesazhin. Ia kishte nisur njëri me emrin Daniel. Aty vura re që kishte shumë mesazhe mes tyre... mesazhe dashurie, më kupton? Nuk u përmbajta dot nga inati. Ia veshi një turinjve dhe i kërkova të më tregonte se kush ishte ai bir bushtre. Nuk më përgjigjej, sado që këmbëngulja. Zuska e qelbur! Më shihte drejt e në sy e xhindosur, por nuk më fliste fare. Ia futa duart në fyt dhe e shtrëngova me sa kisha fuqi. Doja ta mbysja fare, ta shihja se si mbaronte aty mes duarve të mia... por pastaj e lëshova. E lëshova vetëm sepse doja të merrja vesh kush ishte ky i poshtri.

Andi dëgjonte me vetulla të ngrysura shokun që fliste gjithë zemërim. Një ngërç i madh e kishte kapur në kraharor e nuk po e linte të merrte frymë. I hodhi sytë përsëri nga Klea dhe dalloi shenjat që kishte në qafë. Si nuk ia kishte vënë re që në fillim?

- Më dëgjon? - i thirri shoku që tashmë ishte skuqur i tëri në fytyrë nga zemërimi. - Jo vetëm që nuk donte të më tregonte të vërtetën se kush ishte ai pusht, por më kërkoi dhe divorcin! - Qelbësira! Bushtra! Dontë të jetonte me atë tjetrin! “Ti je imja, - i thashë, - vetëm imja! Nuk ke për të shkuar askund! Askund!” Në inat e sipër hapa sirtarin, mora pistoletën dhe...

- Dhe ti e vrave për këtë... - e ndërpreu Andi me hidhërim, - sepse ajo kishte një të dashur?

- Ajo është imja dhe pronën time nuk e merr askush!

Gishti tregues i Tonit u ngrit kërcënueshëm në ajër.

- Je çmendur? A e dëgjon veten se çfarë po thua? A vritet një grua për këtë? - ngriti zërin Andi. - Po ti sa gra ke pasur deri tani? Sa herë ke bredhur lart e poshtë pas njëjës ose tjetrës? Sa herë?

- E ç’hyn kjo këtu? - ia priti Toni duke ngritur supet si pa të keq. - Kjo nuk ka të bëjë fare me Klean.

Andi kaloi duart nëpër flokë. Nuk po u besonte dot veshëve. Zemra i rrihte me forcë në kraharor dhe veshët i buçisnin.

- Ti je çmendur, Toni! - bërtiti përsëri.

- Klea është ndryshe, ajo është imja dhe nuk e ndaj me askënd, aq më pak me këtë Danielin!

Toni heshti një hop, diçka po bluante në mendje. Ndjeu se një vrull i ri inati e pushtoi sërish.

- Por ia tregoj unë këtij të poshtrit! Ja do ta marr tani në telefon dhe do ta marr vesh se cili është e sa kohë ka që po

tallen të dy prapa kurrizit tim! - shtoi ai me nxitim. - Nuk lejoj njeri të më marrë për budalla!

- Toni, mos e bëj këtë, mos i ndërliko gjërat më shumë, - iu lut shoku.

Ai nuk e dëgjoi. I rrëmbyer si gjithnjë, iu afrua krevatit të madh, u ul në tokë dhe mori në duar telefonin e Kleas, që kishte rënë gjatë grindjes së tyre. Nisi të kërkonte aty kontaktin e duhur. Nga nxitimi duart po i dridheshin. I ra numrit të Danielit dhe afroi celularin në vesh. Andi mezi pati kohë të fuste dorën në xhepin e jashtëm të palltos së shkurtër që mbante veshur.

- Nuk përgjigjet! E ka të fikur maskarai! - thirri Toni i nxehur dhe përplasi telefonin përmbi krevat. - Doemos, do të jetë dhe ai i martuar! Do të jetë së bashku me gruan në shtëpi tani! Ndoshta ka dhe ca fëmijë!

Ai nisi t'i binte vendit kryq e tërthor duke hungëruar. Për herë të parë në jetën e tij, ajo dhomë e madhe dukej sikur po i zinte frymën.

- Toni, mjaft tani! - i foli Andi prerazi. - Duhet të thërrasim policinë.

- E kam thirrur, - ia priti tjetri, - para se të flisja me ty. Duhet të jenë duke ardhur. Prandaj doja të ishe i pranishëm edhe ti.

Andi tundi kokën. Tëmthat po i pulsonin fort, nuk po e kuptonte dot sesi po rrinte në këmbë. Zemra po i çahej në dysh duke parë Klean e gjakosur. U mbështet te muri pas vetes dhe qëndroi ashtu pa folur. Nuk ia ndante dot sytë trupit të saj që dergjej në shtratin e madh, nuk mundej. Në kokë i rrihnin mijëra mendime, në trup i kalonin mijëra drithërима. Donte të ikte prej andej, të vraponte larg për të mos e pasur atë pamje para syve... por, nga ana tjetër, donte ta shihte

dhe një herë të fundit buzëqeshjen e saj. Zilja e citofonit e përmendi.

- Po shkoj vetë poshtë të hap derën, - tha Toni, - është më mirë kështu.

Ndërsa shoku zbriste shkallët, Andi iu afrua trupit të gruas së bukur. Ia mori dorën elegante në duart e tij të ngrohta dhe e puthi. I rregulloi pakëz flokët e saj të shpërndara nëpër çarçafin e gjakosur dhe puthi buzët e saj të plota.

- Klea, zemra ime, rrezja ime e dritës...

Lotët i veshën sytë teksa mbështeti kokën pranë qafës së hollë. Parfumi i saj i jaseminit i mbushi shpirtin për herë të fundit.

- Doja vetëm të të bëja të lumtur, kisha kaq shumë ëndrra për ne të dy... kaq shumë... Unë... Më fal, zemra ime, më fal!

Ai u shkëput nga përçafimi plot ndjenjë kur dëgjoji zhurmë këmbësh nëpër shkallë. Fshiu me të shpejtë sytë dhe iu afrua dritares. Toni hyri brenda i shoqëruar nga dy policë.

- Ky është avokati im, - u tha ai policëve.

Andi ngriu. Avokati i Tonit... Avokati mbrojtës?! Ai u rrëqeth sërish.

- Kjo është gruaja ime, Klea... Ah, gruaja ime e shkretë! Më besoni, zoti polic, unë e dua shumë atë, e adhuroj!

Toni i përlotur u afrua pranë shtratit të madh dhe, teksa fliste, i drejtonte duart që i dridheshin drejt trupit të saj të përgjakur. - Nuk mund ta besoja kur më tha që më kishte tradhtuar! E kuptoni edhe vetë! Jeni burra! Si mund të shihja unë dashurinë e vetme të jetës sime me një tjetër? Iu luta, iu përgjérova, por nuk më dëgjoji. Nisi të më shante, të më tallte, të më përbuzte... Unë nuk durova... As vetë nuk e mbaj mend se çfarë bëra, ju betohem! Nuk mbaj mend asgjë. Vetëm kur e pashë ashtu të gjakosur u përmenda. Kuptova që mbaja në dorë armën time... nuk e mbaj fare mend sesi arriti

arma në dorën time... nuk e mbaj mend ta kem shkrepur... Vrapova dhe e tunda nga shpatullat që ta përmendja, por më kot... Unë e bëra nga xhelozia, më besoni. Jam i pafajshëm! Por jam penduar, jam penduar vërtet! I mjeri unë! Unë nuk doja t'i bëja keq! Unë e dua shumë, o Zot sa shumë!

Andi nuk po u besonte dot veshëve. Toni i mpakur, me supet që i drithëroheshin nga hidhërimi dhe me sytë e mbushur me lot, lëshonte si pa të keq një gënjeshtër pas tjetrës. Ç'ishte ky përbindësh? Ç'ishte kjo qenie pa ndjenja, pa shpirt e pa zemër që kishte përpara syve? Në ato çaste, dhembja e zemërimi, që po i gëlonin ndër deje, iu shndërruan në diçka tjetër... diçka më të fortë e më të thellë. Për herë të parë në jetën e tij Andi ndjeu urrejtje për dikë. Urrëjtje për shokun e tij. Ai nuk kishte urreyer kurrë në jetë, nuk e njihte vlimin që ndien në shpirt kur urren dikë, nuk e njihte tërbimin që të shtie në zemër kjo ndjenjë. E tani... tani urrejtja po i shtohet nga çasti në çast me çdo frymëmarrje që i mbushte mushkëritë. Si arrinte ta përmbante veten përpara shokut në ato momente? Si arrinte të mos ia hidhte duart në fyt, siç ia kishte hedhur Toni Kleas së tij të dashur? “Një jetë për një jetë!”, vetëm ky mendim po i gjëmonte në kokë në ato momente. “Një jetë për një jetë!” Ai shtrëngoi grushtet fort, derisa thonjtë iu ngulën në mish.

- I mjeri unë, çfarë bëra? - vazhdoi Toni duke i vendosur të dyja duart në kokë. - Çfarë bëra?

- Të kuptoj, mor mik, të kuptoj, - ia priti njëri nga policët, duke i vënë atij dorën në sup për një çast të shkurtër. - Ohu, sa raste të tilla shohim ne! Është mbushur bota me gra të përdala. Ndonjëherë e meritojnë plumbin kokës. Por ti prit sa të vijë shefi dhe shpjegoja atij të gjitha.

Toni pohoi me kokë dhe u kthye nga Andi.

- Avokati im këtu mund të dëshmojë se sa e dua unë gruan time. Jemi miq të vjetër dhe njihemi familjarisht. Thuaja edhe ti, Andi.

Andi nuk foli. U bëri një shenjë policëve dhe e tërhoqi shokun veçmas në korridor. Mezi po e përmbante veten që të mos i hidhej përsipër e ta linte aty pa frymë.

- Unë nuk mund të jem avokati yt. Ju njoh të dy, kupton?
- tha ai me rrëmbim.

- Aq më mirë, - e ndërpreu Toni, - nuk do ta kesh të vështirë të më mbrosh, sepse ti më njeh prej vitesh. Kush më mirë se ti mund t'i tregojë gjykatësit se sa e dua gruan time, sa shumë kam bërë për të gjatë gjithë këtyre viteve dhe sa shumë vuajta kur mora vesh tradhtinë e saj të shëmtuar?!

Duke parë hezitimin e Andit, ai shtoi me zë të ulët, duke e parë shokun drejt e në sy:

- Pastaj... ti më ke një borxh të madh... e borxhet lahen në këtë jetë. Ti do të më mbrosh dhe do të tregosh pafajësinë time, mirë? Je një nga avokatët më të suksesshëm të qytetit, apo jo? Tani ke rastin të më tregosh zotësinë tënde. Jam i sigurt se do të më nxjerrësh shpejt nga kjo bela, miku im, - dora e Tonit rrahu krahun e Andit me mirëbesim.

Andi nuk po u besonte dot veshëve. Nuk arriti dot as të formulonte një përgjigje, sepse atë moment përpara tyre u shfaq shefi i policisë. Nga pamja e tij e lodhur kuptohej qartë se nuk ishte shumë i lumtur që ndodhej aty. U prezantua shkurt dhe hyri në dhomën e gjumit së bashku me ta. Pasi pa nga afër trupin e pajetë të Kleas dhe armën e krimit, bëri pyetjet e para për ngjarjen, mbajti disa shënime në bllokun e tij dhe kërkoi që Toni të shoqërohet menjëherë në komisariat. Shumë shpejt ekipi i ekspertizës do të vinte të mblidhte evidencat, ndërsa autopsia mjekoligjore do të bëhej herët në mëngjes.

- Ti je avokati i tij, apo jo? - pyeti ai Andin pasi policët morën me vete Tonin e prangosur.

- Phhh... nuk e di akoma, - iu përgjigj tjetri thatë.

Shefi e pa një çast me mëdyshje.

- Duhet lajmëruar familja e gruas, - tha ai.

Andit i shkuan të tjera mornica nëpër kurriz. Si nuk kishte menduar deri atë çast për prindërit e Kleas?! Të mjerët! Ky lajm do t'i vinte përfund! Ai nxori telefonin, e ndezi dhe i dha shefit numrin e shtëpisë së saj.

- Ka vetëm prindërit gjallë, - tha ai me zë të shuar, - i vëllai i vdiq para katër vjetësh në një aksident.

Shefi tundi kokën dhe regjistroi numrin e prindërve të Kleas.

- Bëni mirë të largoheni prej këtej, - i tha ai Andit, - ata të ekspertizës janë duke ardhur. Nëse vendosni të merrni përsipër mbrojtjen e çështjes, mund të paraqiteni në komisariat herët në mëngjes. Duhet të jeni të pranishëm gjatë marrjes në pyetje të të pandehurit. Siç e dini, nëse nuk paraqiteni, shokut tuaj do t'i duhet të zgjedhë një avokat tjetër ose do të jetë shteti ai që do t'i vendosë një të tillë në dispozicion.

- Ju faleminderit! - ia ktheu Andi.

Ai qëndroi pak çaste përpara Kleas, si për të fiksuar në mendje pamjen e saj të fundit, dhe më pas iku me vrik. Në kokë i sillej e risillej pa pushim vetëm një mendim: "Nuk do ta shoh më! Nuk do ta mbaj dot më në krahët e mi! Kurrë më!". Lotët i rrodhën nga sytë ndërsa zbriste shkallët e asaj shtëpie të mallkuar. Ndihej si i paralizuar. Çastet e lumtura, që kishte ndarë me njeriun e zemrës, gjithçka të bukur që kishte përjetuar këto muajt e fundit, të gjitha ishin zhdukur sa hap e mbyll sytë. Të gjitha ishin gremisur në një hon të thellë që nuk kish fund. Në ato çaste Andit i dhembte shpirti. Doli prej andej duke përplasur fort pas vetes kangjellat e hekurta.

Kapitulli 4

Andi hipi në makinë dhe i dha me shpejtësi nëpër natën e errët. Kokën e kishte plumb, një vorbull mendimesh të copëzuara i gëlonin pa ndalur. Në gjoks ndiente një peshë që ia kishte rënduar zemrën e mushkëritë dhe nuk e linte të merrte frymë. Nuk dinte nga të shkonte... nuk donte të kthehej në shtëpi. Si nëpër mjegull, u vërdallos për më se një orë nëpër rrugët ende të boshatisura, doli jashtë qytetit dhe mori drejtimin e pyllit të madh me pisha. U fut thellë nëpër rruginat e tij, derisa arriti në fillim të një shtegu të ngushtë të pashtruar. Aty ndaloi makinën. Përqark nuk kishte frymë njeriu.

Nata nisi të zbehej dalëngadalë. Të gjitha nuancat e blusë po ia linin vendin njëra-tjetrës dhe yjet e fundit po shkriheshin ngadalë në qiellin e kaltër. Trungjet e larta të pemëve po shkëputeshin tashmë nga hijet e natës, duke marrë ngjyrat e tyre të zakonshme. Edhe pse ende bënte ftohtë, shumë shpejt dielli do të përfaqonte botën me rrezet e tij të ngrohta. Të gjithë botën... përveç asaj. Të gjithë botën ... përveç botës së tij të shkatërruar papritmas.

Andi zbriti nga makina dhe qëndroi në këmbë. Nuk dinte as vetë ç'po bënte. I dukej sikur po çmendej, zemra po i rrihte fort, si të donte të merrte arratinë nga kraharori që i ulej e i ngrihej me shpejtësi. Papritur, qetësia e pyllit të

dendur u prish. Ai thirri emrin e saj. Ulëriti fort, aq fort e aq gjatë, sa gati mbeti pa frymë. Pastaj u shemb aty në shtegun e ngushtë. Lotët i rridhnin rrëke. Me grushtin e mbledhur goditi fort tokën e ftohtë një herë, dy herë... shumë herë... Përse? Përse të ndodhte e gjithë kjo? Sa ëndrra kishin thurur të dy, ëndrra për një jetë bashkë, ëndrra për një martesë të lumtur... Përse? Imazhi i saj nuk i ndahej nga mendja, fytyra e saj e ëmbël, vështrimi i saj, flokët e saj të gjatë, buzëqeshja e saj, meloditë që murmuriste në veshin e tij teksa rrinin të përqaftuar në shtrat, aroma e ngrohtë e trupit të saj... Klea... Klea e tij e bukur... Klea e tij e dashur... Klea e tij e adhuruar... Ajo nuk ishte më... Ajo nuk ishte më! Kishte fluturuar në pafundësi, duke lënë pas vetëm Klean e përgjakur në shtratin e martesës së saj të mallkuar! Në fund... në fund ai nuk kishte mundur ta përqaftonte e ta mbante në krahët e tij qoftë edhe për pak çaste... nuk kishte pasur mundësi t'i thoshte as "mirupafshim", ashtu siç do të kishte dashur...

"Përse, o Zot, përse?", thirri me sa i hante fyti.

Britmat e përvuajtura, që i dilnin nga shpirti, u përzien me vajtimin e erës së ftohtë mëngjesore. Nga çdo ulërimë i dukej sikur një copëz zemre i shkëputej nga kraharori për të fluturuar tutje, në kërkim të njeriut të dashur që nuk ishte më në këtë jetë. Grushtet që përplaste fort në tokë iu ngjyrosën me të kuqen që kishte përflakur gjoksën e dashurisë së tij të humbur.

As vetë nuk e kuptoi sa kohë ndenji i përhumbur kështu. Kur u përmend, dielli kishte kërcyer në horizont dhe cicërimat e zogjve kishin mbushur pyllin. "Po tani? Ç'të bëj tani?", pyeti veten i gjunjësuar. "Ç'të bëj pa atë? Pa Klean time?"

Ndihej i shkatërruar, i dhembte koka, trupi; zemrën e kishte të copëtuar... Çdo gjë që kish ndodhur atë natë i

ngatërrohej në kokë. Trupi i saj i pajetë, çarçafët e gjakosur, fytyra e shokut vrasës, zemërimi i papërmbajtshëm që i rridhte ndër deje, urrejtja për shokun që i rritej përbrenda me çdo minutë që fluturonte tutje... të gjitha këto i vinin rrëmujshëm në mendje. Zuri me duar të mthath që i pulsonin. I dukej sikur po çmendej. “Mblidhe veten!”, bërtiti me zë të lartë. “Mblidhe veten!” Fshiu sytë me krahun e palltos së pluhurosur dhe mori frymë thellë. Duhet të vinte pak rend në këtë kalërim të çmendur të mendimeve të tij. Duhet të qartësohej, të kujtonte...

Me Klean ishte takuar mëngjesin e kaluar te kafeneja e tyre e zakonshme. Ky ishte një lokal i vogël, i vendosur në një zonë të qetë të qytetit, jo larg prej shtëpisë së saj. Edhe pse kishte hyrë vjeshta, i zoti i lokalit kishte lënë disa tavolina e karrige jashtë në oborr për klientët që ende u gëzoheshin ditëve të rralla me diell. Andit dhe Kleas u pëlqente shumë të uleshin aty. U pëlqente të fillonin ditën me njëri-tjetrin, të përhumbur në lumturinë e tyre. U pëlqente të shtireshin sikur kishin të gjithë kohën e botës në dispozicion, ndërsa të tjerët vraponin për në punë.

Atë mëngjes, në qiell lodronin disa re përtaçe, që ndoshta as vetë nuk e dinin se për ku ishin drejtuar. Edhe vetë dielli ishte fshehur pas tyre, si të donte ta kishte pushim atë ditë. Sapo e kishte parë Andin të ulur në tavolinën e tyre të preferuar, Klea kishte nxituar hapat drejt tij dhe e kishte përqaftuar ëmbël si përherë. Kishte veshur fustanin e mëndafshhtë që ia kishte dhuruar ai vetë dhe një xhaketë të shkurtër. Flokët e gjatë, të kapur lart, ia nxirrnin në pah konturet e syve të saj të bukur. Edhe pse bënte pak freskët, ata kishin preferuar të qëndronin jashtë. Ai ia kishte ngrohur gishtërinjtë e hollë në duart e tij. Kishin biseduar për gjithçka dhe asgjë, dhe më pas ishin

ndarë. Andi u ishte drejtuar në fillim zyrave të paraburgimit për të folur me klientin e tij dhe më pas zyrës avokatore, ku kishte punuar deri vonë. Në darkë i kishte shkruar asaj një mesazh. Futi dorën në xhepin e paltos, nxori celularin, gjeti mesazhin dhe e lexoi:

Më mori shumë malli për ty sot. Më mungon çdo ditë, çdo orë, çdo minutë. Mezi pres të të shtrëngoje sërish në krahët e mi për mos të të lëshuar kurrë më. Natën e mirë, rrezja ime e diellit. Të dua pafund.

Me kurrizin e dorës Andi fshiu lotët që i rrodhën rishtazi nga sytë. Mekanikisht ruajti në telefon të gjitha mesazhet që i kishte nisur Kleas dhe ato që kishte marrë prej saj. Më pas hoqi kartën e numrit që përdornin për të folur të dy dhe e futi në xhep. Askush tjetër nuk e kishte atë numër, numrin e Danielit.

“Daniel... Daniel...”, mendoi dhe i sëmboi në zemër. Ai e dinte. Pavarësisht se sa kohë do të kalonte, që prej atij momenti, sa herë që do ta dëgjonte këtë emër, fytyra e ëmbël e Kleas do t’i dilte përpara syve dhe e gjithë ajo vuajtje që po ndiente në ato çaste do t’i rizgjohej befas. Këta dy emra, pazgjdhshmërisht të gdhendur në zemrën e tij, nuk do të kishin kurrë kuptim pa njëri-tjetrin. Dhe sot, ai i kishte humbur të dy... përgjithmonë... La telefonin t’i binte në tokë dhe, me duart që i dridheshin, mbuloi fytyrën e përplotur.

Iu desh kohë të mblidhte veten. Kur bëri të ngrihej, këmbët mezi e mbanin, dukej si i dehur. Përreth tij, pylli i mbetur memec nga dhembja që kish dëshmuar atë agim, e shihte drejt e në sy pa ditur si ta ngushëllonte sadopak. Andi hipi në makinë dhe qëndroi një hop pas timonit. Vetëm tani po i ndiente mornicat që po i përshkonin të gjithë trupin, i ftohti i kishte hyrë deri në palcë. Ndezi makinën dhe shkoi në

shtëpi. Për fatin e tij të mirë, nuk ndeshi askënd në ashensor. Me duart që i dridheshin ende, mezi arriti të hapte derën e apartamentit të tij. Kur hyri në korridor, pamja e vet në pasqyrë e trembi një çast. Kush ishte ky i panjohur me fytyrë të frikshme? Përse e shihte me sy të zgurdulluar? Iu drejtua banjës dhe hoqi rrobat e llangosura nga balta e pluhuri. Bëri një dush të nxehtë dhe veshi rroba të pastra.

Pas pak, nisi të bënte mendueshëm ecejake nëpër sallonin e gjerë. “Duhet të shkoj në komisariat, duhet t’i them Tonit që nuk mund ta mbroj! Unë... nuk mundem... nuk dua ta bëj!”, tha me vete. Zemra që vraponte si e marrë i dha të drejtë, por në vesh i erdhën fjalët e shokut:

“...ti më ke një borxh të madh... e borxhet lahen në këtë jetë...”

- Ta hajë dreqi! - mërmëriti me zë.

Vërtet i kishte një borxh të madh Tonit. Shoku i kishte shpëtuar jetën vite më parë, atëherë kur ishin studentë të rinj që të dy. Imazhet e asaj dite, të shumë viteve më parë, iu fashitën sakaq në mendje. Aksidenti... Andi kishte marrë me nxitim rrugën për në fakultet atë mëngjes. Një natë më parë kishte studiuar deri në orët e para të mëngjesit, e tani rrezikonte të mos kapte leksionin e parë të ditës. Toni ishte ndodhur fare rastësisht aty pranë, kur një makinë e kishte përplasur fort Andin, duke e hedhur disa metra tutje në rrugën e ngushtë. Shoferi jo vetëm që nuk kishte ndaluar, por i kishte dhënë edhe më fort gaz makinës për t’u larguar sa më parë prej andej. Ishte Toni ai që kishte vrapuar për t’i dhënë ndihmën e parë djaloshit të panjohur, i kishte dhënë frymëmarrje gojë më gojë derisa kishte ardhur ambulanca. E kishte shoqëruar në urgjencë, duke u siguruar që Andi, ende i pavetëdijshëm, të merrte të gjithë ndihmën e nevojshme